

№ 14. 1947 წ.
ბაზოცემის წელი XXV.
ფასი 2 მან.

თბილისი-საბჭოთაო
ბაზოცემლოზა
„კოზუნისტი“.

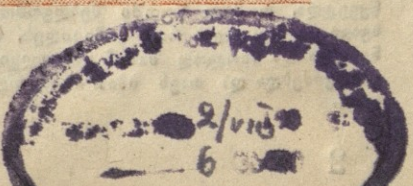
საბჭო

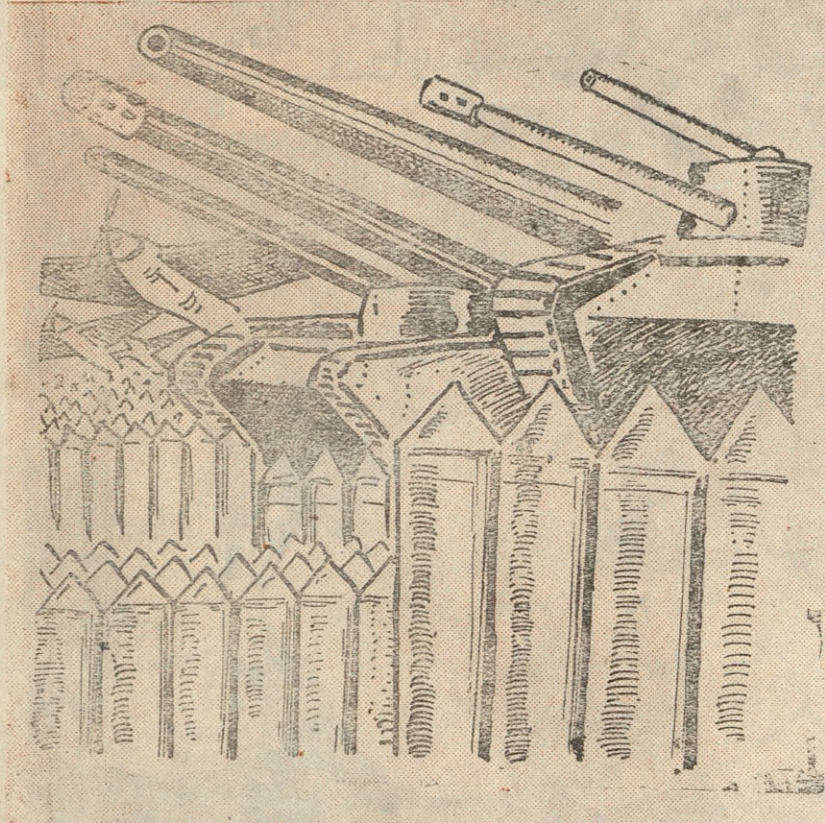
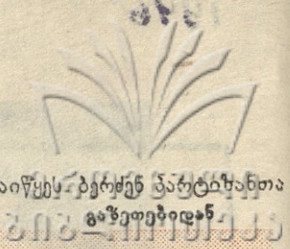

ნახ. ა. კანდელაკისა

ანდების წინააღმდეგ

— ტყუილად უთქვამთ: რასაც დასთესავ, იმას მოიმკო. მე და
ლეკლმ ერთი ზომის ფართობზე ერთნაირად დავთესეთ, მაგრამ
მან ჩემზე ორჯერ მეტი მოსავალი მოიმკო.

ტექნიკური წარმოების ამერიკული იარაღი საბერძნეთში.

რეაქციული წარმოების ამერიკული იარაღი საბერძნეთში.

ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი

მეორე გვარი ჯაჯანაშვილს დახადებიდან არ დაშვლია. შემდეგ შეარქვეს. შეარქვეს, რადგან ყველაფერში ჯანჯალაშვილი დაიმსახურა. არც ერთ საქმეს, არც ერთ დავალებას ისე არ შეასრულებდა, თუ არ გააქანებდა, თუ არ დაემდინებდა დღით მაინც არ დაგვიანა. მისი პორტრეტი რომ დაგვიხატოთ, თვალწინ წარმოგადგობათ სიგამანდრისაგან ყუბებჩავარდნილი და თვალგამომოშტული, მუდამ თმაგაწეწილი და უღვამბურძნული, ბებერი კატრით მსუქანი ცხვირის მქონე შუახნის კაცი. ქუდი ახურია ყველგან და ყოველთვის—შინ და გარეთ, თჯახში და კრებაზე. ერთი წამითაც ვერ იცილებს თავიდან. ქუდი კი ძალიან ძველი და გაცვეთილი აქვს, თვითონაც არ ახსოვს, როდის შეიძინა.

კოლმეურნეობის წევრია, სერიოზულ საქმეს არასოდეს არ ანდობენ. იმედი არა აქვთ, რომ სწრაფად და უნაკლოდ შეასრულებს.

ხანდახან თავმჯდომარე დავალებს ხოლმე:—ჯაჯანაშვილო—ჯანჯალაშვილო, ცხენი გაატარ-გამოატარე, მერე წყალზე წაიყვანე, დააღვინე, დაბანე და საჯინბოში მიიყვანე. შეგიძლია ეს შეასრულო?

ის ერთი-ორჯერ გაიწაღებდა, ქუდის ქვეშ მარცხენა ხელს შეჰყავს, თავს მოიფხანს და უბახუბებს:—რატომაც არა!

და ცხენს წაიყვანს. იმდენს ატარებს, რომ დასვენების მაგიერ ხელახლა დადგის, დროზე წარმოადგენა არა აქვს. მისი სამი წუთი და სამი საათი დროის ერთდროივედ მიიჩვენებდა. შუადღისას რომ ჩაბარო ცხენი, შუადღისას მიიყვანს საჯინბოში, რადგან ხიარულში თვითონაც იღლება და წყლის პირას მიიძინებს ხოლმე.

მას ძლიერ მოსწონს, როდესაც ორი გვარით მიმართავენ. ძალიან შეეჩვია ამას. ეწყინება კიდევ მხოლოდ ერთი გვარით რომ მიმართო, შეიძლება არც კი დაგიჯდოს ყური. თუ საერთო კრებაზე წახვამ, თვალმისტირებით შეცქერის მომხსენებელს, გეგონებათ, მომხსენებელს გულში უნდა ჩასწვდესო. ნამდვილად კი ფიქრები სხვაგან გაუბნის. საერთო კრებიდან სამჯერ მაინც გაიბარებოდა და სამჯერვე ჩუმად შემოიბარებოდა, უჩუმრად დაჯდებოდა თავის ადგილზე. კრება რომ გათავდებოდა, უკვირდით, მთვრალი რომ აღმოჩნდებოდა; დიდხანს ვერ მიმხვდარიყვნენ ამის მიზეზს, უთვალთვალეს და გაუგეს ამის მიზეზი—თურმე ჯიბით ატარებდა ხასიელს.

ამ გაწაფულზე თავისი თავის გარდაქმნა მოინდომა. გაგვა, ვინც მაღალ მისაგალს მოიყვანს, ხოცაოლისტური შრომის გმირობას ან ორდენს მიიღებსო. გაიფიქრა, ჩემი ხოლმელები გმირები ვახდენ, მთლიან მეც უნდა ვიმიუშავებ, გმირობას თუ არა, ორდენს მაინც მივიღებო. თავმჯდომარესთან მივიდა და ხაოცა:

— ერთი ნაკვეთი მეც მიმეცე, ყანაში მინდა ვიმუშაო!

გაეღმა თავმჯდომარე, გახარდა კიდევ. უარი არ უთქვამს, არ აწყენინა, გაიფიქრა, ყანაში უქმად სეირნობის დრო არ ექნება, იძულებული ვახდებო იმუშაოს, შრომის მიეჩვევაო. ერთი ნაკვეთი გადასცა, მანქანით დახსული და მანქანითვე დათხილი, მოუარო.

გათენებისას მიდიოდა ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი სამუშაოზე, საგზალიც მაქმინდა თან. ორ კვირაში მიწიდან კვარტებმაც აღმოხეთქეს. დილით, ნაკვეთზე რომ ჩავიდოდა, დაჯდებოდა და ფიქრობდა:

— შევუდგე თუ არა მუშაობას?—ფიქრში კარგახანი ვადიოდა. ვერ გადასწვებდა, რომელ წუთში შესდგამოდა მუშაობას, მიწებოდა და ოცნებობდა: ხვადამი მისაგალი რომ მომივიღებს, ხომ გმირი ვახდებო. ამ ოცნებაში ჩაიძინებოდა და მხოლოდ მაშინ გამოეღვიძებოდა, როდესაც მზე დააქერდა მარჯოდ. გაღვიძებდა და თავს იმით მართლებდა, რომ ძალი მოთავებულყო არა მქონდა.

ერთხელ თავმჯდომარემ მისი ნაკვეთი შემოწმა და სამღერავით უთხრა:

— ჯანჯალაშვილო, რატომ სხვის ნაკვეთს არ შეხედავ, როგორ უვლიან, ეს რა ამბავია, ამოდენა სარეველა რომ ახრჩობს შენს ყანას, ნუთუ აქამდე არ გაგომარგლავს?!

— ერთხელ უკვე გაგმარგლე, მარა წუხელის რო წვიმა იყო, იმან უცებ ამოყარა ბალახი.

ჯაჯანაშვილმა ტყუილი სთქვა. ნთელი კვირის განმავლობაში წვიმა არ მოსულა.

თავმჯდომარემ თავი გაქნია, უთხრა, თუ ხამ დღეში ყანა არ გაგმარგლე, სხვას გადავცემო.

ის მაინც თავისებურად განაგრძობდა, დილით მოვიდოდა და საოცნებოდ წამოწვებოდა, მიიძინებდა და მერე მხოლოდ ცოტადდენს წამოშავებდა. მერე შეცქეროდა ხოლმე მის ჯვარდში ოქროსფერად მღვლეარე ყანას. უკვირდა, როგორ ახრჩებდა ქიტხა ჯანაშვილი ასე სუფთად გამარგლავს?!

გასტქდა კიდევ ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი. სუფთა შერზე ძილი და კოტრიალი მოუხდა. თავს ისე გრძობდა, როგორც აგარაკზე. ყუბები ამოეცხო. თავმჯდომარემ კიდევ ერთხელ შენიშვნა მისცა, ჯანჯალაშვილმა თავი მოიფხანა და დინჯად უთხრა:

— წინსვლა ხომ მაინც მეტყუება?!

— წინსვლაც არის და წინსვლაც. ზოგი ჯაგლა ცხენს შებამს მარხილში და წინ მიდის, ზოგი კი ავტოთი მიშქრის!—უბახუხა თავმჯდომარემ,—ასეთი წინსვლა სარგებლობას ვერ მოგიტანს..

ერთ დღიას ჯანჯალაშვილი მთვრალი მივიდა ნაკვეთზე. მისვლისთანავე მიწვა და მიეძინა. უცნაური სიზმარი ნახა. მის ნაკვეთზე საზღაბრო ყანა აბიბინებულყო, თავთავები სიმძიმისაგან თავს დაბლა ხრიდნენ. თითო თავთავს ახვე მეთი მარცვლა ბალახ ვერ შეინიშნავდით. კარგახანს ათკალიერა, სხვის ნაკვეთში ხომ არა ვარო, მაგრამ დარწმუნდა, რომ ნაკვეთი მართლაც მისი იყო და საგონებელში ჩავარდნილი კოლმეურნეობისაქენ გაემართა.

ბნდისას კოლმეურნეთა საერთო კრება მოწვიეს. თავმჯდომარემ მოკლედ განაცხადა:

— ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი რაც იყო, ისევე დარჩა—წანტი, უქნარა და დაჯალი. ჩვენ არ შეგვეძლო საფრთხეში ჩაგვეყენებინა ორ შექტარზე დათხილი ბური, რადგან იგი არ უვლიოდა. ქვეყანას ბური სჭირდება. ყანის მოვლაც მას მივანდეთ, ვისაც შრომა არ ეზარება და მოხავალზე ფიქრობს. ვისაც ეს ყანა გადავცეთ, მან უკვე გამარგლა კიდევ და ეს ნაკვეთიც წალკატს დაამსგავსა. ახლა ჩვენი ყანები სულ ერთნაირად არის მოვლილი და მოხავალსაც დიდს ავიღებთ..

ი. ზედავინიძე

ძველი იუკუბი წახალი რსკვნი

1. პირი და „გუჯარი“

გენერალი ფრანკო ტერორით ატარებს „პლემბისციტს“, რომლის საშუალებითაც ცდილობს მოაპოვოს ესპანეთის სამეფო გვირგვინი.

საგაზეთო ქრონიკა

ერთ ვირს ბედის მოწყალეობამ მოუვლინა საშოვარი: საგვს ბელელს გადაეყარა, თანაც ღია დახვდა კარი! ქერი იყო და რა ქერი— მარცვალს ჰქონდა ცერის სიმსხო; იმ დიდუფურამ სიხარულით ყრთყინი და ტლინკვა იწყო. მისდგა საჭმელს, გაიბერა, არა ჰქონდა მაინც ძლომა და ჰენჭი რომ მოიკიდა, ბატონობაც მოინდომა. — „მეო, — გამვლელ ხალხს მიმართა, როდი ვგავარ ჩვეულ ვირსა, თავიდანვე გავჩენილვარ მეფობის და ტანტის ღირსად. საამისოდ თვით განგებამ მიბოძა მე გუჯარიო, აგერა მაქვს ის საბუთი— ხელში დასაბღუჯარიო. უბრალო კი არ გვგონოთ, მოკვდავთ კალამგასმულიო, ზედ ნამდვილი ბეჭედი აქვს, უფლის ხელით დასმულიო.“ ასეთ „გუჯარად“ იმ დიდუფურამ დაიმოწმა პაწაწინა, იმ ბელელში ნაოვარი ქალადლი რამ ფარატინა, რომელზედაც სველი ფენით შემდგარიყო უცაბედად

და ამრიგად თვისი ჩლიქი აღებეჭდა ქალადღებდა!

— ბელლის პატრონს აღარ კითხავ? — შემოვსმა ამ დროს რისხვით და ხელკეტით, მეპატრონე თავს წაადგა, როგორც ციციხე! თავს წაადგა, თავში დასცხო, და იმ ბრიყვი ვირის თავი, ღობის ბოლოს, დიდ მარგილზე ჩამოაგო—საცოდავი...

ძველისძველი თქმულებაა და მორალიც აქვს მას ძველი, მაგრამ იმ ვირს ესპანეთში დღესაცა ჰყავს მიმბაძველი, ეს „უებრო დიქტატორი“, რა ჰიტლერის მოსწყდა ნახირს, თურმე ახლა მეფობა სურს და „გუჯარებით“ იწყებს ჯახირს! მაგრამ მაინც ამაოა მისი გარჯა, საზრუნავი, გვირგვინს ვერა, მაგრამ მარგილს ნახავს—ვით ის ვირისთავი.

2. ხანის რაუოკმა

სპარსეთის რეაქციული მმართველი წრეები გაუგონარი ტერორით ებრძვიან პროგრესულ ელემენტებს.

გაზეთებიდან

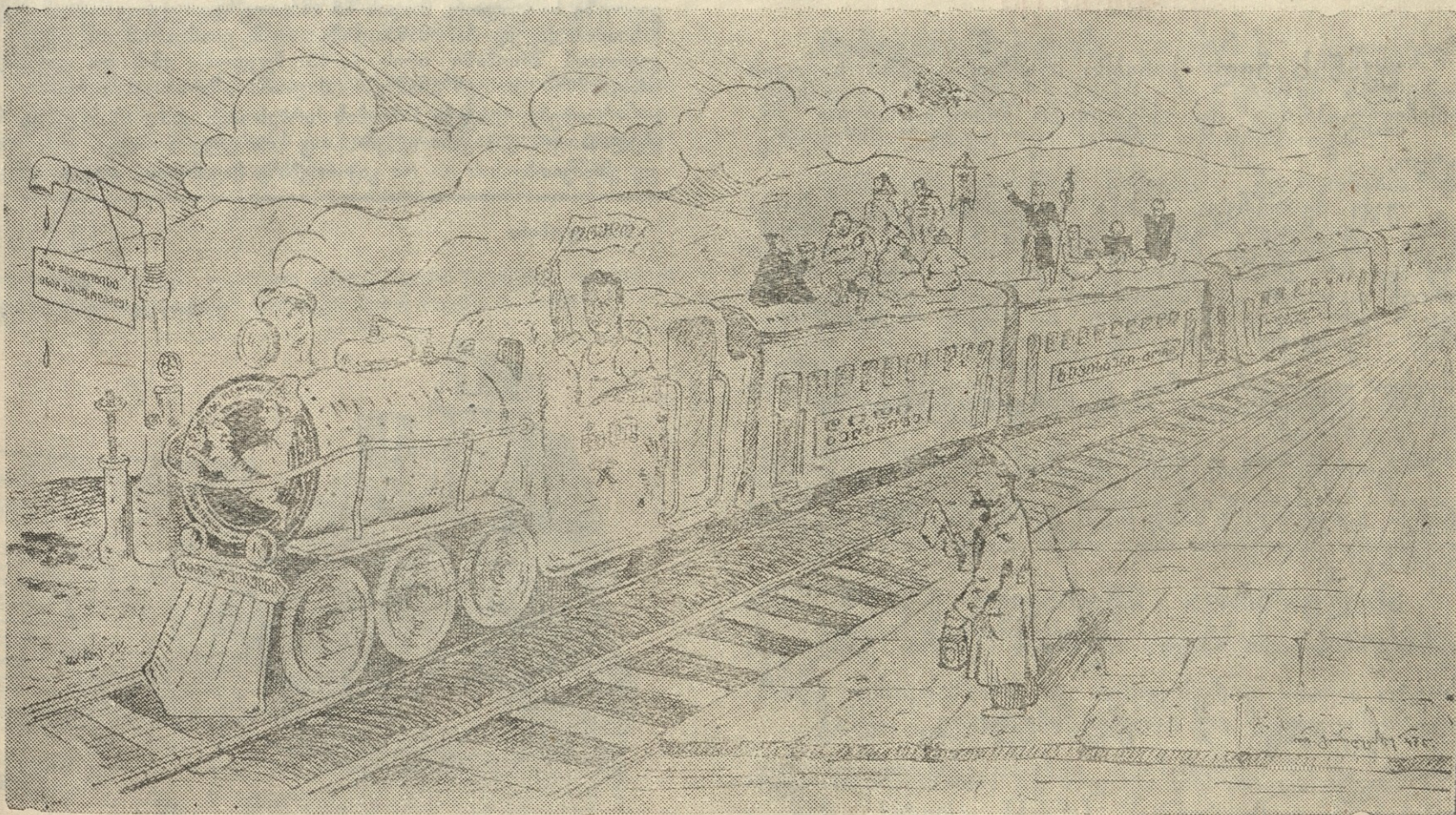
ხანს უჩიოდნენ სიმკაცრეს და ხალხის დევნა—ჩაგვრასა, ზოგისთვის სახლის აკლებას, ზოგისთვის—ცოლის წაგვრასა. თავისი ქვეშევრდომები სულ ბორკილებში ჩაჭედა, სისხლის მორეგში ცურავდა, შულლსა ხმარობდა საქედა.

მას ვებირებმა შეჭადრეს — ასე არ შეიძლებაო, ხალხი, ბორკილში მყოფელი, მუშაობასა სცდებო,— და თუ გწადიან ასეთი წესრიგი მუდმივ დარჩესო, ვინ შეჭმნის ღირებულებას, მბრძანებელს ვინდა გარჩენსო? თუ გინდა—ამიერიდან შენი სახელი იქოსო, ბრძანე, რომ ხალხის მაჯაზე ბორკილი აღარ იყოსო! ხანს მართლაც ჰკვაში დაუჯდა, რჩევა იმ ვებირ-ყმებისა და მყის გამოსცა ბრძანება „მონობის გაუქმებისა“: — ამიერიდან სამართლით ხალხისკენ შემოებრუნდიო,— მოჰყვეთვე ყველას ხელეები, რომლებსაც აძვეთ ხუნდიო.. ეგონა—„გამოსავალი“ მონახა ბრიყვმა ნამდვილად, უხვლო ხალხის დაჩაგვრა მიაჩნდა უფრო ადვილად. მაგრამ რეფორმამ მისი გზა საამოდ როდი გაკაფა: თვითონ ხანივე წალეკა, დაღვრილი სისხლის დგარტაქემა.

იქნებ ზოგ რეაქციონერს ალლაჰის მადლი ჰგონია, რომ მას ამხანად იმ ხანის ჰკვა და სიბრძნე ჰქონია, მაგრამ მის ამ რეფორმაშიც თავის საზრჩობი ფინია.

ფარსადანი

ნახ. ირ. გორდელაძისა

ტაშის გრიალით გაცილებთ
მაყურებელთა გუნდები,
კვლავ გამარჯვებას გისურვებთ,

გამარჯვებული ბრუნდებით,
შემდეგ გაბტროლზეც გვენახს
თქვენს სალაროსთან კულები.

— რა შქენი, დაიქირავე წუნეთში ოთახი?
 — არა, მე და ჩემმა მეუღლემ გადავწყვიტეთ დასაქირა-
 ვებელი ოთახის ღირებული თანხით თბილისში ბინა შევიძინოთ!